ספורט

כדורגל

כמו בימי מולנאר

על משחק הכדורגל שנערך השבת, בו הסתיים המיפגש בין הפועל ירושלים לבין מכבי תל־אביב בתוצאה תיקו 1:1 כותב שייע גלזר:

תראו אותי, איך שאני אוהב לדבר אז הפעם, על המשחק הזה, אין הרבה מה לספר. קודם כל, מפני שמבחינת משחק כמעט ולא היה דבר כזה. זה היה מין משחק שהזכיר לנו את המשחקים מהתקופה של מולנאר. ושנית, תיכף בהתחלה, עוד לפני שהספקתי בכלל לנגוע בכדור, נפגעתי בברך ולא יכולתי להמשיך.

הלכתי אל הכדור, אבל הסטופר של ירושלים הצליח להוציא אותו לפני ואז הסתובבה לי הרגל. הרופא אמר לי שזה כלום, אבל לי זה כואב, מה אני יודע?! ניסו להרדים לי את המקום, אבל שום דבר לא עזר. לא יכולתי לתת אפילו סטארט כמו שצריך. הייתי כמו מכונה עם מנוע, שהמהלכים שלה שבורים. רק אחרי המשחק התברר שזה בסך הכל שטף דם קטן בברך.

אבל נפסיק כבר לדבר עלי, לפני שהחברים שלי יתחילו לצעוק למה אני כותב תמיד רק על עצמי. החברה מירושלים שיחקו עם אמביציה, והצליחו לתת לנו את השער הראשון במחצית הראשונה. המשחק היה מת. כל פעם היו מפסיקים אותו בשביל פאולים ודברים כאלה. הוא היה כל כך משעמם, עד שראינו פתאום את שופט הקו, ברבש, נופל ונרדם מרוב שעמום. אחר כך התברר שהוא לא נרדם, אלא התעלף.

באלאגאן בליגה. לא היה רחוק מזה שהפועל ירושלים יצליחו להכניס לנו גול שני. אבל השופט איבד בסוף את השליטה במשחק, ואיך שהוא הצלחנו להבקיע את שער השוויון ושמחנו שלקחנו נקודה.

עכשיו תראו איזה באלאגאן יש בליגה. כל הזמן שניצחנו ולקחנו שתי נקודות נשארנו תמיד באותו מקום, מקום 11 בטבלה. והנה השבוע, כשלקחנו רק נקודה אחת, עלינו למקום העשירי. אמנם באופן תיאורטי עדיין אנחנו נמצאים באזור הסכנה, אבל, כמו שאתם יודעים מבחינות הנהגות שלכם, אז מה שלומדים בתיאוריה זה לחוד ומה שעושים בכביש זה לחוד.

בינתיים, אני קורא ששמואל סוחר מציע לצרף אותי לנבחרת במשחק נגד תורכיה. באמת תודה לך מר סוחר. אני מעריך הצעה זו במיוחד לנוכח העובדה, שבזמנו, כשהיית מרכיב הנבחרת, רצית לזרוק אותי. עכשיו אני לא אתפלא, אם בעוד כמה שנים יכתוב מאנדי, כשלא יהיה כבר מאמן, מכתב להתאחדות ויציע להכניס אותי לסגל.

הצעדה

כל אחד לחוד

הצועדים הוותיקים רגילים להיפגש מדי שנה עם חבריהם מהצעדות הקודמות כעם ידידים ותיקים. ביחוד אמורים הדברים בקבוצות המתחרות מדי שנה על התואר והכבוד של המקום הראשון.

השנה הרגישו ותיקי הצעדות בחסרונן של קבוצות אחדות, שלא הופיעו, משום מה, לצעדה. התמהון גבר, כשנוכחו לדעת שצועדי הקבוצות של חברת החשמל וחברת האוטובוסים דן הופיעו לצעדה, אך אינם הולכים במסגרת קבוצתית — כבשנים הקודמות — אלא כבודדים.

הסיבות, כפי שהתברר עד מהרה, היו חמרניות למדי: חברת החשמל היתה מעוניינת מאוד בקבוצת צ׳עדיה, הסכימה להשקיע 10 אלפי לירות בצעדה, בתעמולה לקניית מכשירי חשמל. אך סירבה לשלם את הסכום הפעוט של תשלום ימי־עבודה לפועלי החברה, שצעדו ועשו את התעמולה. התוצאה: אנשי החברה צעדו כבודדים.

גורל דומה אינה לצועדי דן, שחברתם לא נאותה לעזור להם בכסף, כנהוג בשנים הקודמות. לרגע היה נדמה שהקבוצה תינצל, כאשר הציע להם בעל בית־חרושת לשוקולד עלית, פרומצ׳נקו, ימים אחדים לפני הצעדה סכום כסף גבוה, תמורת צעידה בגופיות עלית. אך מצפון בעלי־הגלגלים התגבר על פתיון־השוקולדה ואנשי דן צעדו כבודדים.

הצגת בכורה

לאן צועדת ברברה אן?

כל הלילה בקעו קולות השירה ביער חולדה. זרקורי ענק שלחו אלומות אור אל השמיים. המזרון היה קשה והקור חדר מבעד לפתחי האוהל.

אביבה סלע לא יכלה לישון.

היא נעלה את נעליה, חבשה את כובע הטמבל האדום שלה ויצאה החוצה. אבל הרבה כבר היו בחוץ, רוצים להתחיל מהר בצעדה ולסיים אותה מהר. העיקר שיעבור. לא נותנים. הזינוק רק בשעה ארבע.

כשהתחילו לצאת שורות ארוכות של אלפי צועדים, משתתפי צעדת ארבעת הימים, יצאה אביבה סלע עם קבוצה קטנה של בני קיבוצה, קיבוץ השומר הצעיר — ניר־עוז — שעל גבול רצועת עזה. דרך העפר השוכה התפתלה במקביל למסילת הברזל, מח לדה בואכה רמלה. צעדו שם קבוצות מגובשות של מוסדות ומפעלים בתלבושות פאר, תופים, חצוצרות ודגלים. צעדו חיילים בגושים גדולים, כהים, כאילו היו גוף אחד. צעדו מושבניקים ותיקים, שכבר אחרי מאה המטרים הראשונים החלה הזיעה לבצבץ על חולצותיהם, וצעד ערב־רב של בודדים. מסע ארוך לתוך הלילה.

נדמה היה לה, לאביבה, שהחבורה עמה היא צועדת זוחלת. הם הלכו בנחת, כאילו יצאו למקלחת של שבת. כך לא תגמר הדרך לעולם. היא הרחיבה את צעדיה, נטשה את חבורתה מאחור והחלה לגמוע מרחקים. הצעדה הפכה למעין תחרות פרטית שלה עם כל אחד. היא, שלפני אותם אימונים בודדים שערכה בשדות ניר־עוז לפני הצעדה לא ידעה טעמו של מסע רגלי מעולם, חלפה על פני גברים חסונים, שכפות רגליהם זרועות יבלות ותיקות.

חייל בודד הלך בצד הדרך. היא התאימה צעדיה לצעדיו והם מצאו את עצמם צועדים זה לצד זו. „אביבה.” נעים מאוד. „ארי בן־כנען.” „ארי בן־כנען?!”

לא. לא זה מתוך אקסודוס. ארי בן־כנען מחדרה ומחיל־הים. חייל צעיר כבן 20, מוצק אך נמוך קומה ובעל שפם עבות. ביחידה שלו נבחרו רק הגבוהים לצעדה הקיבוצית. איפה הצדק?! הוא הולך לבד.

כשהאיר השחר על מסלול הצעדה, המשיכו אביבה סלע וארי בן־כנען לצעוד יחד הלאה, ללוד, לרמלה, חזרה לחולדה. אבל שוב לא היו לבד, אלא חוליה קטנה בנחש ענקי של אנשים צועדים לאורך כל הדרך.

המחזור ברברה בחברת ידיד עם סיום למודיה בבית־הספר הגבוה, תמונה אפיינית של אמריקאית בת 17.

* * *

תרומה לשנורר יהודי

במכנסי החאקי הקצרים שלה, בכובע הטמבל האדום, בשערה הבלונדי ועיניה התכולות, נראתה אביבה כחלק נפרד של השדרה הענקית הצועדת. קיבוצניקית אופיינית. חסר היה רק שאבא יראה אותה כך. היא היה מתפוצץ מרוב זעם.

אבא היה אותה שעה רחוק, מעבר לים, מנהל פרסונל בחברת אניות גדולה בניו־ג׳רסי בארצות־הברית. אותה שעה, ביום ראשון, ודאי הוא הולך לכנסייה הקתולית שבשכונה עם האם ואולי גם עם האח, חייל בצבא ארצות־הברית, שאולי חזר הביתה לחופשה.

האם הם חושבים עליה? האם זוכרים הם את ברברה אן קרייג?!

ברברה אן קרייג אינה קיימת יותר. הקתולית תכולת העיניים מניו־ג׳רסי היא עתה אביבה סלע, חברת קיבוץ ניר־עוז.

הכל התחיל לפני שנתיים ומשהו, בערך. ברברה אן קרייג, אז בגיל קרוב לעשרים שנה, ישבה מובטלת. היא, שנולדה בניו־יורק וגדלה שם עד שנתה ה־13, סיימה בית־ספר תיכון והחלה לעבוד כזבנית בסופרמארקט, עזבה את העבודה אחרי חצי שנה. למה? כי לא היה לה חשק. בין כה וכה קיבלה את הקיצבה הממשלתית למובטלים.

מישהו צילצל בדלת. ברברה אן פתחה. זה היה יהודי. ברברה אן לא אהבה יהודים. לא בשל סיבות מיוחדות, סתם ככה. בבית לא אהבו יהודים. אבא אפילו שנא יהודים. היא היתה קתולית אדוקה, כזו שהולכת בכל יום ראשון לכנסיה ושאינה אוכלת בשר ביום שישי.

היהודי שבדלת בא לשנורר, לבקש תרומה עבור בית־יתומים יהודי בארץ־הקודש, על־יד חיפה. ברברה אן נתנה תרומה. תוך כדי כך התפתחה שיחה בינה ובין המתרים. הוא שמע שהיא מובטלת, הציע לה לבוא ולעבוד בבית־היתומים ליד חיפה. אן הבטיחה תשובה.

היא לא ידעה דבר על ישראל וכמובן אף לא מלה עברית אחת. הלכה לידידה, שידעה משהו, אחרי ביקור בישראל, וזו סיפרה לה על הארץ. בין השאר, כולל הסיפור גם את הפרק קיבוץ.

זה היה החזיון לו המתינה ברברה אן שלא מדעת. הוא כבש אותה מהרגע הראשון. סוף־סוף מצאה את עצמה. היא הרכת לקיבוץ, ולא איכפת לה איפה נמצא מוסד כזה.

* * *

הקיבוץ זה אלוהים

קיבוץ בשבילי זו „אמונה,” אומרת אביבה סלע בעברית צברית במבטא אמריקאי, „זה בדיוק כמו דת. כשהלכתי לכנסיה זה לא היה סתם ככה, בשביל שיראו שאני הולכת. רציתי להיות בדיוק כמו שכתוב בתנ״ך ובברית־החדשה. כל אחד מצא לו את האלוהים שלו. יש הרבה אנשים שהאלוהים שלהם זה הכסף, כמו אבא שלי. ואני בחרתי בקיבוץ.”

היא חזרה לעבוד בסופרמארקט כדי לצבור כסף לנסיעה. כשחסכה מספיק, ארזה תריסר מזוודות מוצרי נוחיות שימושיים, הודיעה שהיא נוסעת לעבוד בבית־יתומים בארץ הקודש, אמרה „שלום,” ונסעה.

אבא לא סלח לה על כך אף פעם. עד היום הוא אינו מתכתב עמה. אבל היא אינה לוקחת ללב.

כעבור שבועיים הגיעה לחיפה. היא לא הכירה איש ולא ידעה לאן לפנות. פנתה לנציג הסוכנות בשאלה איפה תוכל ללמוד עברית. הציעו לה אולפן בקיבוץ דתי. זה היה הדבר האחרון שהיתה מוכנה להסכים לו. קיבוץ כן, אבל לא אולפן. „לא רציתי להיות עם כל המשוגעים האמריקאים האלה.” היא ראתה שמישהו בא לקבל מכרים שהכירה באוניה. היא סיפר שהוא מקיבוץ

לניקיון תמיד אקלון

KESHET

לעונה החדשה נחדש לבושך במחירים הישנים.

קשת מנקה וצובעת.
סניפים בכל הארץ.